

PROVOKASYON

Aslı DİNÇMAN

Son günlerde gerek e-posta grupları, gerekse medyada, beni çok endişelendiren bir eğilim gözlemliyorum: “TÜRKİYE BİTTİ, MAHVOLDU...” paranoyası ve bu sabitfikrin sonucu olarak; kesintisiz, abartılı ve ürkütücü felaket haberleri/senaryoları...

Adeta Türk’ü umutsuzluğa gark etmek için hazırlanmış bir senaryo bu... Üstelik ne acıdır ki bu oyuna gelenler, kendilerini karanlığa mahkûm edenler, dolayısıyla da bizi karanlığa sürüklemek isteyenler değil; Atatürkçülüğe gönül vermiş, Büyük Önderin aydınlık yolundan yürümeyi hedefleyenler... ATATÜRK yaşasaydı, eminim, kendisini bu kadar umutsuzlukla takip etmemizi istemez ve “TÜRKİYE BİTTİ, MAHVOLDU...” felsefesini körükleyenlere, “TÜRK, ÖĞÜN, ÇALIŞ, GÜVEN...” derdi.

Söz konusu tehlikeyi fark etmek için entelektüel olmaya da gerek yok. Yüksek baskı sayılı ve “REYTINGLİ” yayın organlarına sade vatandaş gözüyle bakın. Tümünde istisnasız, halka korku ve güvensizlik salma politikası güdülüyor. Özellikle de herkesin anlayabileceği bir dil kullanılıyor ki, her kültür düzeyinden insanın ruhuna girilebilsin...

Özellikle ev hanımları tarafından çok izlenen özel kanallardaki ana haber bültenlerine dikkatinizi çekmek istiyorum. Lütfen bir akşam, sabır sınırlarınızı zorlayın ve oturup izleyin. Cinayet ve korku filmlerine taş çıkartacak sahneleri dehşetle göreceksiniz ve “Türkiye ne hale gelmiş...” diye hayıflanacaksınız... Bunları RTÜK bilmiyor mu? Elbette biliyor, görüyor. Ancak bu, sistemli bir “KORKU SALMA POLİTİKASI” olduğu için, ses çıkarmıyor...

“O kanalları ben izlemiyorum. Uzaktan kumanda diye bir alet var...” gibi, entel söylemler gerçekçi değil. **Bu programlar çok geniş bir kitle tarafından izleniyor ve ilgi çekici hale getiriliyor.**

İyi haberler gazetelerde en ücra köşelere, küçücük basılıyor. Çünkü ilgi çekmiyor... Türkiye olarak “battığımıza” öylesine inandırılıyor ve bu kışkırtmaya boyun eğiyoruz ki, iyi haberlere algılarımızı neredeyse tümüyle kapattık; görmüyor, duymuyor, okumuyoruz...

Artık uyanalım; çevremizi de uyandıralım...

TÜRKİYE BATMADI, BATMIYOR ve ASLA BATMAYACAK... BİZLER ATATÜRK’ÜN ÇOCUKLARIYIZ. HER BİRİMİZDE O BÜYÜK ÖNDERDEN, O ÇOK ÖZEL İNSANDAN BİR PARÇA VAR. ÖYLEYSE UMUTSUZLUK NEDEN? NEDEN BU KARAMSARLIK? ATATÜRK BİZİMLEYSE, İÇİMİZDE YAŞADIĞINA GERÇEKTEN İNANIYORSAK, SİLKİNİP KENDİMİZİ TOPARLAYALIM...

YER YOK UMUTSUZLUĞA...

KARAMSARLIK, EN BÜYÜK DÜŞMANIMIZ...

ENGELLERİ BİR HAMLEDE AŞIP, KARANLIKLARI AYDINLATIRIZ...

ÇÜNKÜ BİZ ATATÜRK’ÜN ÇOCUKLARIYIZ...

İzmir, 29 Mart 2006